

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 75.665 van 3 september 1998
in de zaak A. 49.202/VII-11.562.**

In zake : Dirk GOEMINNE,
wonende te OUDENAARDE,
Dijkstraat 54

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad
van OOST-VLAANDEREN.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Dirk GOEMINNE op 23 november 1992 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de bestendige deputatie van de provincieraad van OOST-VLAANDEREN van 24 september 1992, waarbij het beroep ingesteld tegen het besluit van het college van burgemeester en schepenen van 25 mei 1992 houdende het verlenen van een vergunning tot exploitatie van een autoherstellingswerkplaats, gelegen te 9700 Oudenaarde, Dijkstraat 50/52, op de percelen kadastraal bekend onder Afdeling 1, Sectie A, Perceelnummers 18/y/3, 19/f/4, gegrond wordt verklaard en de vergunning wordt geweigerd;

Gelet op het arrest nr. 41.806 van 28 januari 1993 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt verworpen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door
Adjunct-auditeur P. SOURBRON;

Gelet op de beschikking van 12 januari 1998 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van verzoeker;

Gelet op de beschikking van 4 mei 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 11 juni 1998;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat C. HEERMAN die, loco Advocaat A. HEERMAN verschijnt voor verzoeker, en van Bestuurssecretaris I. CORRIJN, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. De gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Op 9 maart 1992 dient verzoeker bij het gemeentebestuur van de stad Oudenaarde een milieuvergunningsaanvraag in voor de exploitatie van een werkplaats voor het herstellen van motorvoertuigen, opslagplaatsen voor vloeistoffen met een ontvlammingspunt hoger dan 55°C, maar lager dan 100°C, de opslag en verwerking van voertuigwrakken met een jaarcapaciteit

van minder dan 10 wrakken, de opslag van afvalolie van 1000 l en meer en een compressor van 500 l.

De vergunningsaanvraag wordt ontvankelijk en volledig verklaard op 17 maart 1992.

1.2. Met een besluit van 25 mei 1992 verleent het college van burgemeester en schepenen van de stad Oudenaarde de gevraagde vergunning voor een termijn van vijf jaar.

Het vergunningsbesluit wordt door aanplakking bekendgemaakt op 28 mei 1992.

1.3. Op 16 juni 1992 tekent Johan VINDEVOGEL, die woonachtig is in de onmiddellijke omgeving van de inrichting, bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen beroep aan tegen voornoemd vergunningsbesluit van 25 mei 1992.

1.4. In het kader van de beroepsprocedure worden volgende adviezen uitgebracht :

a. Op 30 juli 1992 verleent het Bestuur voor Ruimtelijke Ordening een ongunstig advies wegens de stedenbouwkundige onverenigbaarheid van de inrichting.

b. Op 3 augustus 1992 verleent het Bestuur Milieuvergunningen een gunstig advies voor een vergunning op proef voor een termijn van één jaar.

c. De Provinciale Milieuvergunningscommissie adviseert op 2 september 1992 de milieuvergunning te weigeren gelet op de milieu-hygiënische en stedenbouwkundige onverenigbaarheid van de inrichting met de dichtbebouwde woonomgeving.

1.5. Op 24 september 1992 besluit de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen het beroep in te willigen. Aan verzoeker wordt de vergunning

geweigerd tot het exploiteren van een autoherstellings-werkplaats. Als weigeringsmotieven worden in het bestreden besluit opgegeven : de planologische onverenigbaarheid van de inrichting en geluidshinder;

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1.1. Overwegende dat verzoeker als eerste middel aanvoert dat de bestreden beslissing strijdig is met "art. 6 en 6bis van de Grondwet", thans de artikelen 10 en 11 van de gecoördineerde Grondwet; dat hij dat middel als volgt uiteenzet :

"In zelfde woongebied liggen heel wat hinderlijke inrichtingen, die tot op heden geen enkele administratieve toelating hebben.

Verzoeker verwijst in dit opzicht naar de aanvraag van de BVBA Oudenaarde Snuffelmarkt waar het duidelijk een aanvraag betrof voor een hinderlijke inrichting 2° klasse, geweigerd door de Stad Oudenaarde, doch beslissing die werd vernietigd door de Bestendige Deputatie, weze het dan op andere gronden.

Niet te miskennen valt in ieder geval het feit dat de lawaaihinder van dit bedrijf, blijkens straf-dossiers bewezen is, doch dit bedrijf thans nog steeds klaarblijkelijk zonder milieuvergunning blijft.

Neemt de Stad Oudenaarde dan ook een terechte houding aan dan kan - wat betreft het grondwettelijk beginsel van gelijkheid en non-discriminatie - niet hetzelfde gezegd worden van de bestreden beslissing";

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord als volgt repliceert :

"Het gelijkheidsbeginsel houdt in dat een gelijke behandeling moet gegarandeerd worden wanneer de omstandigheden gelijk zijn.

Beroeper probeert aan de hand van de vergelijking met een ARAB-dossier 'BVBA Oudenaardse Snuffelmarkt' aan te tonen dat het gelijkheidsbeginsel door de bestreden beslissing niet wordt gerespecteerd.

In deze zaak heeft de Bestendige Deputatie op 02/05/1991 inderdaad het besluit van het Schepencollege van Oudenaarde dd. 15/10/1990 houdende weigering aan de BVBA Oudenaardse Snuffelmarkt om in de Blekerijstraat te Oudenaarde een snuffelmarkt met bijhorende cafetaria te exploiteren, vernietigd.

Uit het onderzoek was immers gebleken dat deze exploitatie niet vergunningsplichtig was overeenkomstig titel I van Algemeen Reglement voor de Arbeidsbescherming. Het besluit van het Schepencollege miste dus elke wettelijke grond.

Dit voorbeeld toont dus geenszins aan dat 'de stad Oudenaarde een terechte houding aanneemt ...' en dat 'wat betreft het grondwettelijk beginsel van gelijkheid en non-discriminatie niet hetzelfde kan gezegd worden van de bestreden beslissing'.

Men kan eerder stellen dat de Bestendige Deputatie het gelijkheidsbeginsel in ere hersteld heeft door bedoeld besluit van het Schepencollege te vernietigen en de weigering voor een inrichting die niet eens vergunningsplichtig was teniet te doen.

Verzoeker toont ook in dit dossier nergens in concreto aan dat andere exploitanten die zich in gelijke omstandigheden bevinden, vanwege de Bestendige Deputatie een gunstiger behandeling kregen.

Besluit : Dit eerste middel is manifest ongegrond";

2.1.3. Overwegende dat in de memorie van wederantwoord verzoeker repliceert als volgt :

"Naast de beslissing inzake de 'BVBA Oudenaardse Snuffelmarkt' verwijst concluant naar de milieuvergunning verleend aan de heer VAN CAENEGHEM Roger.

Concluant verwijst naar de beslissing van het Schepencollege dd. 23.10.92 waarbij aan de heer VAN CAENEGHEM Roger, wonende te 9700 Oudenaarde, Stationsstraat, 67, een milieuvergunning voor 20 jaar werd verleend, met volgende rubrieken tot voorwerp :

2.3.a

Afvalstoffen : opslag en verwerking van voertuigwrakken met een jaarcapaciteit van minder dan 10 wrakken (3)

2.4.4.2.

Afvalstoffen - afvalolie : opslag van afvalolie van 1.000 l. en meer (2)

3.4.

Afvalwater : het lozen van normaal huisafvalwater in de openbare riolen (3)

4.3.1.

Bedekkingsmiddelen : mechanisch, pneumatisch of electrosat, aanbrengen (totale drijfkracht van 1 kW tot 5 kW) (3)

4.4.

Bedekkingsmiddelen : thermisch behandelen van voorwerpen met bedekkingsmiddelen, met inwendig volume ovens > 0,25 m³ (2)

15.2.

Garages : werkplaatsen voor het herstellen van motorvoertuigen (2)

15.3.

Garages : werkplaatsen voor nazicht en het onderhoud van autovoertuigen met gebruik van een schouwput (2)

17.3.4.2.

Gevaarlijke stoffen : opslagplaatsen voor licht-ontvlambare vloeistoffen (tot. inhoud van 500 l. tot 30.000 l.) (2)

17.3.6.1.

Gevaarlijke stoffen : opslagplaatsen voor vloeistoffen met ontvlammingspunt > 55°C (van 100 l. tot 20.000 l.) (3)

29.5.2.1.

Metalen : mechanisch behandelen / vervaardigen van metalen (voorwerpen) (tot drijfkracht van 1 Km tot 5 Km) (3)

A. Het ging eveneens om de verdere exploitatie van een bestaande garage-bedrijf.

B. Het ging eveneens om een inrichting gelegen in een woongebied van het gewestplan Oudenaarde, waarop Art. 5.1 van het K.B. dd. 28.12.72 van toepassing is.

C. Dit alles terwijl ditzelfde bedrijf amper enkele tientallen meters van het bedrijf van verzoeker tot nietigverklaring ligt !";

2.1.4. Overwegende, vooreerst, dat de exploitatie van een snuffelmarkt met bijkomende cafetaria, waarvan verzoeker zelfs niet betwist dat deze niet vergunningplichtig is zoals de verwerende partij betoogt, niet de toets van vergelijking kan doorstaan met de vergunningplichtige exploitatie van een autoherstellingswerkplaats; dat, aangenomen dat verzoeker op het ogenblik van het indienen van zijn verzoekschrift nog geen weet had van de vergunning op 23 oktober 1992 aan Roger VAN CAENEGHEM verleend voor het verder exploiteren van een bestaand garagebedrijf en dat hij aldus die grief op ontvankelijke wijze voor het eerst in de memorie van wederantwoord kon aanvoeren, te dezen het gelijkheidsbeginsel door de bestendige deputatie niet kan zijn geschonden, alleen reeds omdat die vergunning werd toegekend door het college van burgemeester en schepenen

van Oudenaarde en de bestendige deputatie over die vergunning niet werd geadieerd en er zich dan ook niet heeft kunnen over uitspreken; dat aan de verwerende partij niet kan worden verweten iets niet toe te staan wat door een andere overheidsinstantie wel zou zijn toegestaan; dat het middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat het tweede middel als volgt luidt :

"de beslissing is genomen met machtsoverschrijding en schendt de beginselen van behoorlijk bestuur.

De bestreden beslissing gaat uit van het feit dat er lawaaihinder is.

Dit is in strijd met de feitelijke toestand. Uit geen enkel element blijkt deze lawaaihinder.

Ofschoon de bepalingen van VLAREM II, zo er effectief lawaaihinder is, een akoestisch onderzoek voorschrijft, blijkt dit in deze niet gebeurd te zijn.

De bestreden beslissing gaat zomaar uit van lawaaihinder, enkel en alleen op basis van een niet-bewezen gezegde van één gebuur.

Dit klemmt des te meer nu slechts kan vastgesteld worden dat, ofschoon er blijkbaar meer bewoners zijn, geen van deze bewoners het over lawaaihinder heeft.

De beslissing werd dus genomen met miskennis van de feitelijke toestand";

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord er terecht op wijst dat benevens het motief van de mogelijke lawaaihinder ook de planologische onverenigbaarheid van de inrichting als weigeringsmotief werd gehanteerd; dat, immers, in het bestreden besluit wordt overwogen "dat de inrichting volgens het gewestplan Oudenaarde gelegen is in woongebied, evenals in het bij KB dd. 02/07/63 goedgekeurd BPA 2.608, deels in de zone voor koeren en hovingen waarin kleine bijgebouwtjes tot max. 1/2 van de zoneoppervlakte toegelaten zijn, en deels in de zone voor gesloten bebouwingen; dat in de zone voor hoofdgebouwen geen hinderlijke inrichtingen kunnen toegestaan worden", waaruit wordt geconcludeerd dat de inrichting onder meer "stedenbouwkundig onverenigbaar is met de omgeving"; dat

verzoeker in geen van de middelen inhoudelijk kritiek levert op dat motief; dat aangezien een weigeringsmotief gestoeld op de planologische onverenigbaarheid van de inrichting volstaat om de weigeringsbeslissing wettelijk te verantwoorden, de kritiek op het weigeringsmotief inzake de geluidshinder niet dienend is; dat het tweede middel niet kan worden aangenomen;

2.3.1. Overwegende dat verzoeker als derde middel aanvoert wat volgt :

"de beslissing is bovendien niet geschraagd door een deugdelijke motivering.

Blijkbaar zou de inrichting van verzoeker én milieuhygiënisch én stedenbouwkundig onverenigbaar zijn met omgeving.

Het waarom evenwel kan men uit de beslissing niet opmaken.

Op te merken valt dat stedenbouwkundig een bouwvergunning werd afgeleverd (waarvan verzoeker weet dat ze van rechtswege geschorst is), dat wat betreft waterverontreiniging de lozingsnormen niet zijn overschreden, laat staan dat het tegendeel zou bewezen zijn en dat wat betreft luchtverontreiniging hiervan evenmin enig bewijs wordt geleverd; dat men bovendien wat deze laatste verontreiniging betreft vijf jaar tijd heeft om zich terzake met de normen in regel te stellen.

Uit geen enkel stuk blijkt dat de vergunningsweigerende overheid zich een opinie gevormd over de feitelijke toestand.

Er blijkt integendeel dat zij zich laten leiden heeft door amper één bezwaar van een geboor van verzoeker, die om kennelijke andere redenen, verzoeker tracht het leven zuur te maken";

2.3.2. Overwegende dat de verwerende partij als volgt antwoordt :

"De beslissing van de Bestendige Deputatie is genomen op grond van een aantal elementen, waaronder de resultaten van het openbaar onderzoek; het ontvankelijk bevonden beroepsschrift en de uitgebrachte adviezen.

In het daaropvolgend overwegend gedeelte heeft de Bestendige Deputatie de motieven voor de te nemen beslissing uiteengezet";

2.3.3. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord nog doet gelden dat het arrest van de Raad van State nr. 24.687 van 26 september 1984 slechts van toepassing zou kunnen zijn voor zover de verwerende partij de adviezen zou hebben gevolgd, wat in casu met betrekking tot één van de adviezen niet het geval was;

2.3.4. Overwegende dat lezing van de sub 2.2.2. geciteerde motivering uitwijst dat de bestreden beslissing wat de planologische onverenigbaarheid van de inrichting betreft afdoende is gemotiveerd; dat het advies van het bestuur milieuvergunningen waarop verzoeker doelt enkel een beoordeling inhoudt van de milieuhygiënische aspecten; dat verzoekers kritiek in verband met het niet afdoende weerleggen van dat advies, het decisief stedenbouwkundig weigeringsmotief niet kan vitiëren; dat voor laatstgenoemd motief er geen andersluidende adviezen werden uitgebracht en verzoeker dat overigens ook niet beweert; dat, voorts, de afgifte van een bouwvergunning niet verhindert dat de aanvraag van een milieuvergunning afstuit op een stedenbouwkundig weigeringsmotief; dat, tenslotte, in tegenstelling tot wat verzoeker insinueert, de weigering van de vergunning geenszins is gesteund op een gevaar voor lucht- of waterverontreiniging, zodat alleen reeds om die reden verzoekers desbetreffende opmerking niet relevant is voor de beoordeling van de wettigheid van het bestreden besluit; dat het derde middel niet gegrond is;

2.4.1. Overwegende dat verzoeker in het vierde middel betoogt wat volgt :

"de bestreden beslissing is niet meer uitvoerbaar. Wettelijk dient de uitspraak door de Bestendige deputatie over een milieuvergunningsaanvraag inrichting klasse 2 binnen de dertig dagen bekendgemaakt en betekend worden.

De bekendmaking is verkeerdelijk geschied, zoals blijkt uit het schrijven van de Stad Oudenaarde zelf";

2.4.2. Overwegende dat de verwerende partij het middel als volgt weerlegt :

"De Bestendige Deputatie heeft de bekendmaking van haar beslissing op een behoorlijke manier verzorgd, overeenkomstig artikel 50.4 VLAREM I. De exploitant werd de beslissing bij aangetekend schrijven betekend, nl. op 14/10/1992.

De burgemeester van Oudenaarde werd op dezelfde dag bij aangetekend schrijven verzocht binnen 10 dagen na ontvangst van de bestreden beslissing over te gaan tot de bekendmaking ervan, d.m.v. aanplakking en inzagerecht gedurende 30 dagen.

Op 19/10/1992 werd door de burgemeester voor deze bekendmaking gezorgd.

Uit het schrijven van de heer Burgemeester dd. 23/11/1992 blijkt inderdaad dat bij de bekendmaking van het besluit van de Bestendige Deputatie 'op het gele uithangformulier verkeerdelijk werd aangeduid dat er beroep bij de gemeenschapsminister mogelijk is'.

Het blijkt ook dat een afgevaardigde van het Schepencollege van de heer GOEMINNE geen toelating kreeg 'om deze administratieve fout ongedaan te maken';

(...)"

2.4.3. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord betoogt dat de verwerende partij "het onderscheid uit het oog verliest" tussen "de rechtsgeldigheid van een beslissing en de uitvoerbaarheid ervan" en dat te dezen de procedure ter uitvoering ervan niet is gevolgd en dat "Minstens (...) de uitvoerbaarheid van deze beslissing behept (is) met een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur";

2.4.4. Overwegende dat na lezing van het auditooraatsverslag waarin werd geconcludeerd dat de begane vergissing op de bekendmaking van het bestreden besluit in verband met de beroepsmogelijkheid die daartegen openstond, de wettigheid van dat besluit niet aantast, verzoeker in zijn laatste memorie doet gelden wat volgt :

"Zij kan slechts vaststellen dat de Auditeur ook hier een betoog houdt over het feit dat de beslissing

rechtsgeldig is, doch evenmin geen stelling neemt of argumentatie inroept ter beantwoording van het argument van verzoeker dat de beslissing weliswaar rechtsgeldig is, doch niet uitvoerbaar is. De procedure tot uitvoering werd immers niet gevolgd.

Ter vergelijking : een vonnis of arrest waarvoor men een verkeerde expeditie aflevert doet geen afbreuk aan de rechtsgeldigheid van dit vonnis of arrest, doch -door de verkeerde expeditie- is het vonnis niet uitvoerbaar";

2.4.5. Overwegende dat uit verzoekers repliek in zijn laatste memorie blijkt dat het vierde middel geen betrekking heeft op de wettigheid van de bestreden beslissing, enkel op de uitvoerbaarheid ervan; dat evenwel de Raad van State enkel vermag een aangevochten eenzijdige administratieve rechtshandeling op haar wettigheid te toetsen; dat het middel niet kan worden aangenomen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op drie september 1900 achtennegentig,
door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	D. VERBIEST,	staatsraad,
	R. STEVENS,	staatsraad,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

M.-R. BRACKE.